

De schat van de zeerovershoofdman Teut

Scheepsjongen Rikkie tuurt met zijn verrekijker over het water.

“Ahoi, schip in zicht, ahoi! Kapitein Teut, een schip!”

Kapitein Teut is de hoofdman van een bende zeerovers. Hij is voor niets of voor niemand bang. Hij vocht ooit met een haai, de gevaarlijkste vis van de zee en verloor zo zijn hand. Nu heeft hij een haak. Voor zijn rechteroog heeft hij een zwart lapje. Niet omdat hij ook zijn oog verloor, maar omdat alle piratenhoofdmannen zo'n lapje voor hun rechteroog hebben. Kapitein Teut ziet er zoals alle zeerovershoofdmannen heel gemeen uit. En echt gevaarlijk wordt hij als hij goud ruikt.

Scheepsjongen Rikkie roept nog eens: “Kapitein, schip in zicht. Vallen we aan?”

“Reutemeteut!” schreeuwt kapitein Teut. “Hijs de piratenvlag! Ten aanval!”

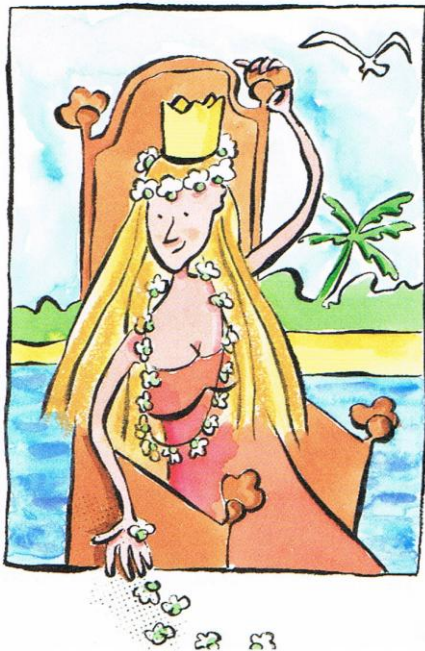
De piraten hijsen de zeilen en varen naar de onbekende boot toe. Het is een hele grote, van riet. In het midden van de boot staat een troon, versierd met bloemen. Op de troon zit een mooie dame met een bloemenkrans rond haar nek. Ze kijkt vriendelijk rond. Het is Ludmilla, de koningin van het eiland Zoveelzon. Ludmilla houdt niet van vechten. Dat vindt ze dom. Ludmilla zit liever in de zon met een beker kokosmelk. De inwoners van eiland Zoveelzon houden veel van hun koningin. Ze geeft elke avond een feestje. Koningin Ludmilla vindt altijd wel een reden om feest te vieren. Als ze die dag naar de kapper geweest is bijvoorbeeld, of een nieuw rokje heeft of gewoon omdat de kok vandaag zo lekker gekookt heeft. En zo is het elke dag feest op het eiland.

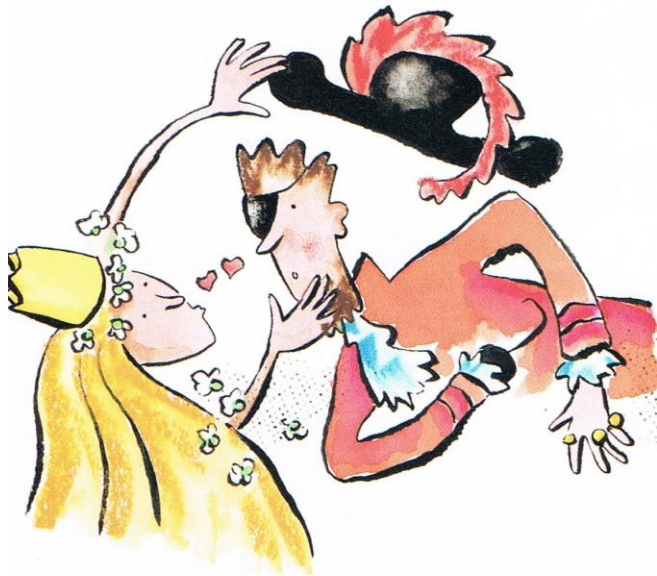
“Aanvallen!” schreeuwt kapitein Teut.

Alle piraten trekken hun sabels. En aan een touw slingeren ze zich tot op het dek van het schip van koningin Ludmilla.

“Haha, geef me je goud!” brult kapitein Teut tegen de koningin.

“Wij hebben geen goud,” antwoordt koningin Ludmilla vastberaden, “alleen maar dit.” Smak. Ze geeft kapitein Teut een dikke zoen op zijn neus.

Dat heeft de kapitein nog nooit meegemaakt. Hij bloost tot achter zijn oren. “Reutemeteut!” Het is net of er goudstukjes rinkelen in zijn buik. De meest beruchte zeerover van de zee wordt plots een tam zeehondje.

“Stop de aanval!” roept hij naar zijn mannen. Die begrijpen er niets van, maar doen wat de kapitein vraagt.

“Hoe heet jij eigenlijk en waar woon je?” vraagt de kapitein een beetje nors aan de koningin.

“Ik ben koningin Ludmilla en ik woon op eiland Zoveelzon,” giechelt de koningin als een klein meisje en ook zij krijgt een kleur.

Het schip van de piraten vaart achter de rieten boot aan. Koningin Ludmilla’s troon staat nu vooraan op het dek van het piratenschip. Even later meren de twee schepen aan op het strand.

“Oh, het is al tijd voor een feestje!” zegt Ludmilla. “Vandaag geef ik een feest voor de neus van kapitein Teut.”

Die avond is het groot feest en iedereen zingt en danst. Maar de koningin en de kapitein zitten gewoon gezellig bij elkaar.

“Waarom draag jij eigenlijk zo’n stom ooglapje?” vraagt de koningin.

“Omdat alle beroemde piraten zo’n lapje dragen!” knort de zeeroverskapitein.

“Maar ik zou je graag eens zien zonder dat

lapje!” Maar Teut wil het lapje niet afdoen. “Reutemeteut, dan ben ik geen echte piraat meer!”

Precies één jaar na de kus trouwden de koningin en de kapitein. En weet je wat koningin Ludmilla als trouwcadeau kreeg? Een zwart ooglapje. Ze droeg het elke dag. En kapitein Teut en zijn piraten... die stopten met schepen plunderen. Daar hadden ze geen tijd meer voor. Want wat wil je: op het eiland was het elke dag feest.

Mocht je op een dag de schatkaart vinden van zeerovershoofdman Teut, weet dan dat je op eiland Zoveelzon geen koffers vol goud zult vinden maar wel een schilderij van koningin Ludmilla met een zwart ooglapje aan dat kapitein Teut zelf heeft geschilderd.

Christophe Vanfleteren

